

FESTA MAJOR DE SALT

«M'encanta compartir el càrrec de fill predilecte amb Pau Masó i Salvador Sunyer»

«Vam perdre la identitat amb l'annexió a Girona; sort de les entitats i associacions»

«Hem de continuar lluitant perquè no decaigui la integració de la gent que tenim a casa»

Alfons Moré

Fill predilecte de Salt

«Tenim un poble jove, amb capacitat de reacció i motivat»

CARME BRUNSÓ
Salt

La data del 25 d'abril de 1997 ha quedat gravada per sempre a la memòria d'Alfons Moré ja que, segons diu, aquell ha estat fins avui el dia més emotiu i important en la seva vida privada. I és que en aquella jornada el poble de Salt, representat per les seves forces polítiques, va nomenar aquest conegut practicant i militant de CiU el seu fill predilecte.

— Què va sentir en aquell moment?

— Molta complaença, sobretot perquè aquell nomenament era el reconeixement d'un diàleg i una mostra d'unitat de les forces polítiques del poble. Potser això per a molts no tingui importància, però si és el meu cas ja que em va semblar molt maco que no suposés cap dificultat per a l'acord polític el fet que jo fos militant d'un partit diferent del que lidera l'Ajuntament.

— Què li sembla compartir la denominació de fill predilecte amb Pau Masó i Salvador Sunyer?

— Em fa moltíssima il·lusió. M'encanta estar en la seva mateixa línia perquè són dos personatges importantíssims per a Salt. A Masó el tinc de veí i sé el gran tarannà que ha tingut a Salt i no parlem d'en Sunyer, que va ser monitor meu a la parròquia de Sant Cugat quan jo tenia deu anys, perquè sóc una mica més jove que ell... Amb els anys ens hem anat trobat en moltes activitats i també durant la

democràcia vam fer moltes coses plegats. Tot i tenir criteris diferents en política puc dir que sempre hi va haver una gran entesa. El dia del meu nomenament vaig dir públicament (amb el seu consentiment) que ens havíem entès fins i tot en la campanya electoral quan jo anava com a cap de llista de CiU i ell com a independent amb el PSC, ja que vam passar-nos tot un dia a Tabertet pactant com anirien les coses...

— Ha notat si aquest reconeixement ha influït en l'actitud de la gent envers vostè?

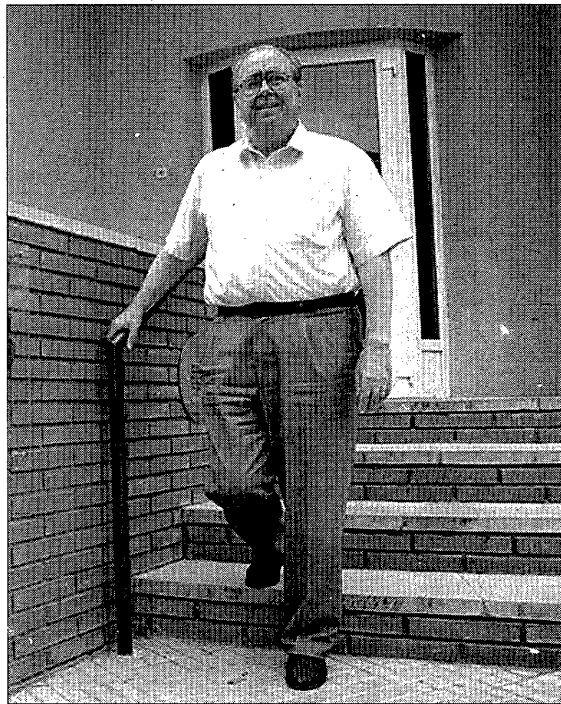
— Jo crec que compto amb el mateix afecte de la gent. Tot plegat més que res ha estat una sotragada a nivell personal. Al marge del dia del nomenament, que vaig estar molt ben acompanyat tant per autoritats com per amics i veïns, la gent continua tractant-me igual.

— A quin acte de la seva vida personal o política iguala aquesta concessió?

— A cap. No n'he viscut cap amb la mateixa intensitat perquè ha estat molt emotiu. El que més s'hi acostava va passar-me a l'Àrea Bàsica de Salut, on treballava fins a la meua jubilació. Els meus companys (uns 200) van tenir el detall de demanar per a mi la concessió de la medalla de Francesc Macià, que va imposar-me en el seu dia el president de la Generalitat, Jordi Pujol.

— La seva professió de practicant l'ha ajudat a tenir un contacte molt més directe amb la població... Podríem dir que ha vist créixer el Salt actual?

— I tant! Sovint en passa

Alfons Moré, fill predilecte de Salt.

EDDY KELELE

que em trobo gent que no conec i que en canvi ve a saludar-me i m'explica que, quan era petit, jo li havia posat injeccions. El problema és que Salt ha crescut molt i no pots recordar-te de tothom. Ha de pensar que tinc el despatx des de 1953 a la plaça Juli Garreta. Ara ja no exerceixo com a practicant, però encara faig de podòleg a estones.

— Quina opinió li mereix la

salut dels saltencs i la del seu poble?

— La dels saltencs està bé. Quant al poble, podem dir que encara és jove, però que té reacció i motivació. Possiblement les obres que aquests dies està patint s'allarguin una mica i la gent protesti, però al final tothom n'estarà content.

— Què en queda, d'aquella vila que vostè va conèixer de petit?

— L'esperit d'associacionisme. Les altres coses han canviat molt.

— En quin sentit?

— Als anys 30 el vuitanta per cent de les persones treballava a les fàbriques tèxtils i la resta es dedicava al camp. Erem uns 6.000 habitants. Recordo l'època anterior a la guerra com un temps de placidesa extraordinària a nivell de família (molt ben estructurada) i la contesa com un temps de pèrdua d'amics i d'un avi que va haver de marxar. La postguerra va ser trista i plena de fam, però després, amb els estudis de batxillerat als Maristes, vaig tenir oportunitat de fer nous amics, sense abandonar mai els de Salt. Als divuit anys (quan ja érem 7.200 habitants) vaig començar a entrar en la problemàtica de Catalunya i als anys 60 va arribar la primera gran immigració, que ens va fer passar a 9.000 habitants. Deu anys més tard doblàvem aquesta quantitat. Ara som 23.000 habitants.

— Quin ha estat, segons vostè, el pitjor moment per a Salt?

— Va perdre molt de la seva identitat de poble amb l'annexió a Girona. Sort que les entitats van aguantar la patacada. Les associacions de veïns van jugar un paper molt important. I, amb l'arribada de la democràcia, encara van néixer més entitats, amb una finalitat comuna: tornar a ser poble. Aquí van arribar els primers serveis al poble.

— Li sembla que queda quelcom pendent?

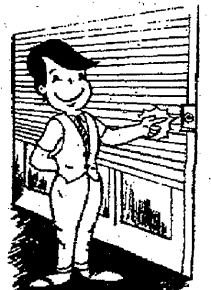
— S'ha de lluitar perquè no decaigui la integració de la gent que tenim a casa.

C.M. Riera, S.L.

NO ES LESIONI L'ESQUENA OBRINT I TANCANT LA SEVA PORTA O PERSIANA

AUTOMITTIZI-LA EN 48 HORES A C.M. RIERA

Tallers: Camí de Vilablareix - Tel. 44 03 07 / 44 02 76 - Apartat de Correus 100 - SALT